

Sygn. akt X K 47/18

PR Ds. 1949.2017

II. WYROK

III. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 października 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział X Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Magdalena Barska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – bez udziału

przy udziale Przedstawiciela (...) w G. – st. rewidenta S. B.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 16 maja 2018 roku i 21 września 2018 roku sprawy

M. K. (K.), syna M. i K. z domu D., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to że:

w dniu 21 października 2016 roku przewoził ulicą (...) w miejscowości C., w samochodzie marki F. (...) o numerach rejestracyjnych (...) wyroby akcyzowe w postaci 18,10 kilogramów tytoniu do palenia, bez polskich znaków akcyzy, stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 6 k.k.s., o wysokości narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 13 885 złotych, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 65 § 3 k.k.s.,

oraz **R. Z. (Z.)**, syna R. i E. z domu B., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w październiku 2016 roku w G. z zamiarem aby M. K. dokonał czynu zabronionego polegającego na przewiezieniu w dniu 21.10.2016 roku w samochodzie marki F. (...) o numerach rejestracyjnych (...) towaru w postaci 18,10 kilogramów tytoniu do palenia, bez polskich znaków akcyzy, stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 6 k.k.s., swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie, w szczególności dostarczając M. K. towar w postaci 18,10 kilogramów tytoniu do palenia, bez polskich znaków akcyzy, dostarczając listę z adresami i numerami telefonów odbiorców tytoniu oraz przekazując samochód marki F. (...) o numerach rejestracyjnych (...), przez co naraził na uszczuplenie podatek akcyzowy w kwocie 13 885 złotych, tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 18 § 3 k.k.

I. oskarżonego **M. K. (K.)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, czyn ten kwalifikuje jako przestępstwo skarbowe z art. 65 § 3 k.k.s. i za to skazuje go, a na mocy art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierza mu za to karę grzywny w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80 zł (osiemdziesięciu złotych),

II. oskarżonego **R. Z. (Z.)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, czyn ten kwalifikuje jako przestępstwo skarbowe z art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 18 § 3 k.k. i za to skazuje go, a przy zastosowaniu art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 19 § 1 k.k. i na mocy art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s.

wymierza mu za to karę grzywny w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł (sto złotych),

III. na podstawie art. 29 pkt 4 k.k.s. w zw. z art. 30 § 1, 2 i 6 k.k.s. i art. 31 § 6 k.k.s. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci 18,10 kilogramów tytoniu do palenia, bez polskich znaków akcyzy, wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych z dnia 30 listopada 2016 roku pod numerem 1, pozycja księgi magazynowej (...), a przechowywanych w Magazynie (...) w G., zarządzając ich zniszczenie,

IV. na mocy art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k., art. 1, art. 3 ust 1 oraz art. 21 pkt. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego **R. Z. (Z.)** przypadającego od niego koszty sądowe sprawie w kwocie 788, 24 zł (siedemset osiemdziesiąt osiem złotych i 24/100), w tym kwotę 200 złotych (dwieście złotych) tytułem opłaty,

V. na mocy art. 113 § 1 k.k.s. i art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k., art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonego **M. K. (K.)** od ponoszenia przypadających na niego kosztów sądowych w sprawie, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt **X K 47/18**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. po opuszczeniu w zakładu karnego był osobą bezdomną. Poszukiwał również wówczas pracy. Odpowiedział on na ogłoszenie dotyczące zatrudnienia kierowcy, zamieszczone przez A. Z., która prowadziła wówczas wraz z pomocą swojego męża R. Z. działalność gastronomiczną w postaci baru pod nazwą S.. Po przeprowadzeniu rozmowy wstępnej M. K. został zatrudniony przez A. Z., choć nie została z nim zawarta ani umowa o pracę ani też jakakolwiek umowa cywilnoprawna. Wykonywał on pracę kierowcy, rozwożąc udostępnionym mu samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zamówione przez klientów jedzenie. Otrzymywał za to wynagrodzenie w formie gotówkowej. Podjęcie zatrudnienia u A. Z. umożliwiło M. K. opuszczenie schroniska dla osób bezdomnych i wynajęcie pokoju.

dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K. k. 16-17; 186-187; 253-258; k.341-343;362-363; częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. Z. k.364-365, częściowo zeznania świadka A. Z. k.92-94,k.366-370; zeznania świadka M. Z. k.129-130,k.173-174,k.370-372

Okolo maja/ czerwca 2016 roku A. Z. zdecydowała się zlikwidować prowadzoną działalność gastronomiczną, o czym poinformowała M. K.. Obiecała mu również, że porozmawia z nowym najemcą dotychczas użytkowanego przez siebie lokalu, ażeby ten również zatrudnił M. K. w charakterze kierowcy, za co ten był bardzo wdzięczny.

Z uwagi na planowane zakończenie prowadzenia działalności przez A. Z. M. K. zaproponował jej, że odkupi od niej samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) A. Z. powiedziała wtedy M. K., że musi porozumieć się w tej sprawie z mężem.

Następnie z M. K. skontaktował się R. Z., który powiedział mu, że odda mu w/w pojazd, ale chciałby, ażeby ten wykonał dla niego przysługę. M. K. zgodził się na to.

A. Z. i M. K. sporządzili pozorną umowę sprzedaży pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), zgodnie z którą A. Z. przeniosła na niego własność tego pojazdu za cenę sprzedaży wynoszącą 300 złotych. M. K. nie zapłacił tej kwoty A. Z..

dowody: wydruk z ewidencji (...) k.39-40;informacja z (...) k.67; informacje identyfikacyjne k.68-71;dokumentacja zdjęciowa k.75-80; częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K. k. 16-17; 186-187; 253-258; k.341-343;362-363;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. Z. k.364-365, częściowo zeznania świadka A. Z. k.92-94,k.366-370; zeznania świadka M. Z. k.129-130,k.173-174,k.370-372

Po pewnym czasie do M. K. zadzwonił R. Z., który poprosił go o przewiezienie paczek; za przewiezienie każdej z tych paczek M. K. miał otrzymać kwotę 20 złotych. M. K., który czuł się zobowiązany wobec R. Z. i A. Z. za pomoc i zatrudnienie, zgodził się na to. R. Z. nie powiedział M. K. jaka jest zawartość tych paczek, poprosił tylko żeby przyjechał on na parking przy Centrum (...) w G.. Po przyjeździe na ten parking R. Z. przełożył ze swojego samochodu do pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) dwie torby typu „jammnik”, a następnie pokazał M. K., że w tych torbach znajdują się pakunki zapakowane w czarną folię. Pokazał również M. K., że na każdym pakunku znajduje się cyfra, która odpowiada cyfrze i przypisanemu do niej adresowi na liście osób, którym owe paczki miały zostać dostarczone. Przy każdej cyfrze oznaczono również kwotę pieniędzy, która miała zostać pobrana przez M. K. przy dostarczeniu paczki. M. K. po wyjechaniu z parkingu zatrzymał się i palcami wyczuł, że w przekazanych mu paczkach znajduje się tytoń. M. K. miał wiedzę, że tytoń ten nie jest oznaczony polskimi znakami akcyzy. Następnie M. K. dostarczył ów tytoń do osób wskazanych na liście, a przekazane mu pieniądze oddał R. Z., który w zamian przekazał mu kwotę 20 złotych od każdej dostarczonej paczki. Po około 3-4 tygodniach R. Z. kolejny raz zadzwonił do M. K. i poprosił go o dostarczenie w taki sam sposób paczek, co M. K. uczynił.

Dowody: protokół zatrzymania k.3-7; protokół oględzin k.8-10; kopia dowodu rejestracyjnego k.11-12; spis nazwisk k.13; częściowo wyjaśnienia M. K. k.16-17; protokół oględzin rzeczy k.18-22; protokół oględzin rzeczy k.23; pokwitowanie k.26; wydruk z ewidencji (...) k.39-40; informacje od operatorów sieci komórkowych k.48-53,65-66;k.110-111,112-113,458-161;167-168,168;269-270, 274; ; dane identyfikacyjne k.55-56,5860;63; zeznania świadka R. K. (1) k.96-98; zeznania świadka Z. G. k.126-127; portrety pamięciowe k.170-171; wyczerpanie należności k.24; dokumentacja dotycząca pojazdu k.306-309,k.351-355; częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K. k. 16-17; 186-187; 253-258; k.341-343;362-363; częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. Z. k.364-365, częściowo zeznania świadka A. Z. k.92-94,k.366-370; zeznania świadka M. Z. k.129-130,k.173-174,k.370-372; wydruk z ewidencji (...) k.39-40;informacja z (...) k.67; informacje identyfikacyjne k.68-71;dokumentacja zdjęciowa k.75-80;

W dniu 21 października 2016 roku M. K. również otrzymał od R. Z. paczki z tytoniem o wadze 18, 10 kg bez polskich znaków akcyzy do rozwieszenia oraz listę osób, którym miał ów towar przekazać. Użytkował on również samochód marki F. (...) o numerach rejestracyjnych (...), przekazany mu przez R. Z.. Gdy jechał z przekazanymi mu paczkami został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy KP w C., którym przyznał się, że przewozi w bagażniku użytkowanego przez siebie samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Przeprowadzone przeszukanie pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność M. K. wykazała, że M. K. przewoził nim wyroby akcyzowe w postaci 18,10 kilogramów tytoniu do palenia, które nie zostały oznaczone wymaganymi znakami akcyzy.

Niedopełnienie obowiązku oznaczenia tego towaru znakami akcyzy spowodowało narażenie na uszczuplenie podatku akcyzowego w wysokości 13 885 złotych.

Dowody: protokół zatrzymania k.3-7; protokół oględzin k.8-10; kopia dowodu rejestracyjnego k.11-12; spis nazwisk k.13; częściowo wyjaśnienia M. K. k.16-17; protokół oględzin rzeczy k.18-22; protokół oględzin rzeczy k.23; pokwitowanie k.26; wydruk z ewidencji (...) k.39-40; informacje od operatorów sieci komórkowych k.48-53,65-66;k.110-111,112-113,458-161;167-168,168;269-270, 274; ; dane identyfikacyjne k.55-56,5860;63; zeznania świadka R. K. (1) k.96-98; zeznania świadka Z. G. k.126-127; portrety pamięciowe k.170-171; wyczerpanie należności k.24; dokumentacja dotycząca pojazdu k.306-309,k.351-355; częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K. k. 16-17; 186-187; 253-258; k.341-343;362-363; częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. Z. k.364-365, częściowo zeznania świadka A. Z. k.92-94,k.366-370; zeznania świadka M. Z. k.129-130,k.173-174,k.370-372; wydruk z ewidencji (...) k.39-40;informacja z (...) k.67; informacje identyfikacyjne k.68-71;dokumentacja zdjęciowa k.75-80;

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego R. Z. odmówił odpowiedzi na pytania i nie złożył wyjaśnień.

Przesłuchiwany przed Sądem w charakterze oskarżonego R. Z. oświadczył, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił złożenia wyjaśnień.

vide: oświadczenia oskarżonego k.200-201;

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego M. K. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia.

Przesłuchiwany przed Sądem w charakterze oskarżonego M. K. oświadczył, że przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia.

vide: oświadczenia oskarżonego k.16-17; 186-187; 253-258; k.341-343;362-363

M. K. ma wykształcenie zawodowe. Jest kawalerem i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Nie posiada majątku, pracuje uzyskując dochód 2100 złotych miesięcznie. Według oświadczenia nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Był uprzednio karany.

dowody: dane o karalności k. 154-155,k.331-333; dane z oświadczeń oskarżonego k.340v

R. Z. ma wykształcenie średnie. Jest żonaty i na utrzymaniu ma dwoje dzieci. Nie posiada majątku, pracuje dorywczo uzyskując dochód 2000 złotych miesięcznie. Według oświadczenia jego stan zdrowia jest dobry, nie był leczony neurologicznie, ani odwykowo. Był leczony psychiatrycznie. Nie był uprzednio karany.

Z uwagi na wątpliwości co do poczytalności R. Z., została ona poddana badaniu przez biegłych psychiatrów, którzy zgodnie stwierdzili, że jest ona chora psychicznie ani upośledzona umysłowo, a także, że nie zachodzą wobec niej warunki określone w art. 31 § 1 i 2 k.k.

dowody: dane o karalności k.195-196, k.334; dane z oświadczeń oskarżonego k.200-201; opinia sądowo – psychiatryczna k.223-224;

Sąd zważył, co następuje:

Poddając szczegółowej analizie przeprowadzone i ujawnione w toku rozprawy głównej dowody, Sąd doszedł do przekonania, że zarówno M. K., jak i R. Z. dopuścili się zarzucanych i przypisanych im czynów.

Sąd uznał, że jedynie częściowo wiarygodne były zeznania świadka A. Z.. I tak, niewątpliwie na wiarę zasługiwały te jej depozycje, w których opisała ona prowadzoną przez siebie działalność gospodarczą oraz podała, że oskarżony M. K. podjął u niej zatrudnienie w charakterze kierowcy po tym, gdy został zwolniony z zakładu karnego. Powyższe wynika bowiem z wyjaśnień M. K., a także z depozycji R. Z. – w tej części prawdziwych. Niewątpliwie na prawdzie polegały także te jej zeznania, w których stwierdziła, że w ramach jej działalności użytkowany był pojazd F. (...), który uprzednio odkupiła od spółki (...) sp. z o.o. i który nie został przez nią przerejestrowany – również w tym zakresie bowiem potwierdzają je wiarygodne wyjaśnienia oskarżonych.

Nie sposób natomiast dać wiary tym jej oświadczeniom, w których twierdziła ona, że pojazd marki F. (...) został przez nią zbyty na rzecz M. K. za kwotę 300 złotych. Podkreślić należy, że M. K. w sposób szczegółowy i obszerny opisał przyczyny, dla których poruszał się owym pojazdem i traktował je jako swój – tj. fakt, że został on mu nieodpłatnie zbyty za „przysługę”, którą miał wyświadczyć na rzecz R. Z., a która polegała na odebraniu od niego listy klientów oraz paczek z tytoniem i przewiezienia ich we wskazane miejsca oraz pobranie za nie zapłaty. Ocena tychże wyjaśnień została przy tym przeprowadzona niżej i w ocenie Sądu nie pozwala na uznanie zeznań świadka A. Z. za polegających na prawdzie. Fakt, że A. Z. wystawiła fakturę VAT na rzecz R. Z. za ten pojazd nie stanowi przy tym w ocenie Sądu

dowodu na okoliczność tego, że odzwierciedla ona rzeczywiste zdarzenie gospodarcze. Uwzględniając bowiem fakt, że A. Z., pouczona o treści art. 183 k.p.k., przyznała w toku rozprawy głównej, że prowadzone przez nią księgi rachunkowe (księga przychodów i rozchodów) nie są rzetelne (nie zawierają wpisów dotyczących wypłaty wynagrodzenia na rzecz M. K., które to wypłaty ujmowane były jako inne wydatki), a także biorąc pod uwagę wyjaśnienia M. K. Sąd uznał, że owa faktura VAT została sporządzona wyłącznie na potrzeby rozliczeń z organami podatkowymi. Natomiast fakt, że świadek zgłosiła owo zbycie do zakładu ubezpieczeń, z którym zawarta była umowa dotycząca polisy OC, stanowił w ocenie Sądu wyraz chęci uniknięcia konieczności opłacania dalszych rat składek na to ubezpieczenie.

Nie sposób także dać wiarę świadkowi, jakoby nie miała kontaktu z M. K. „od daty sprzedaży samochodu”. Jak sama przyznała bowiem w swoich kolejnych oświadczeniach, poleciła go do pracy osobie, która przejęła po niej lokal gastronomiczny; powyższa analiza, w powiązaniu z oceną wyjaśnień oskarżonego M. K. wskazuje natomiast, że do „sprzedaży” owego pojazdu nigdy nie doszło.

Jako wiarygodne ocenił Sąd zeznania świadka R. K. (2), I. K., Z. G., R. O.. Z depozycji tych osób wprost wynika, że bądź to one bądź też ich domownicy zamawiali tytoń nie posiadający znaków akcyzy oraz, że paczki zawierające ów towar były im przywożone do miejsca zamieszkania. Zeznania tych osób potwierdzają fakt, że numery telefonów i adresy, zamieszczone na liście przekazanej oskarżonemu M. K. przez oskarżonego R. Z. służyły do kontaktu z osobami, którym dostarczony miał zostać tytoń nieoznaczony polskimi znakami akcyzy. Osoby te nie były jednak w stanie podać innych szczegółów dotyczących owych transakcji, w szczególności zaś tego, czy to oskarżeni kontaktowali się z nimi telefonicznie. Z tego też względu ich zeznania miały drugorzędne znaczenie dla prowadzonego postępowania.

Nieco większe znaczenie dla prowadzonego postępowania miały zeznania świadka M. Z.. Świadek ta opisała okoliczności, w jakich doszło do złożenia przez nią zamówienia na tytoń, a także warunki, na których miała otrzymać paczkę z tymże towarem. Zeznania świadka korelują z dowodami o charakterze obiektywnym, w szczególności z ujawnioną listą osób, która miała otrzymać rozwożony przez oskarżonego M. K. tytoń. Nadto świadek w toku przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym opisała pojazd, którym miał przyjeżdżać mężczyzna rozwożący ów tytoń, a który niewątpliwie przypomina samochód użytkowany przez M. K.. Nadto, świadek rozpoznała wizerunek R. Z., choć nie potrafiła w sposób kategoryczny wskazać, czy był on kurierem, który przywoził jej tytoń; niemniej jednak w połączeniu z wyjaśnieniami M. K. owe zeznania w ocenie Sądu pozwoliły na przypisanie R. Z. sprawstwa i zawinienia w ramach przypisanego mu czynu. Sąd nie miał przy tym podstaw, ażeby odmówić wiary depozycjom tego świadka. Uwzględniając bowiem treść owych depozycji, które niewątpliwie obciążały owego świadka i mogły narazić go na odpowiedzialność karnoskarbową z art. 65 § 1 i 3 k.k.s., M. Z. nie miała żadnych powodów, ażeby fałszywie je składać.

Bez znaczenia dla ustaleń faktycznych w sprawie pozostawały natomiast zeznania świadka J. M., z tego też względu Sąd pominął je przy ocenie dowodów.

Sąd dał również wiarę dokumentom ujawnionym w toku rozprawy głównej w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k., do których należą: dane o karalności, danych osobopoznawczych, protokoły przeszukań, oględzin i zatrzymań. Autentyczność i prawdziwość powyższych dokumentów nie budziła wątpliwości. Zostały one zgromadzone w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami prawnymi, mają charakter kompletny, a ich treść znalazła potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym w postaci zwłaszcza uznanych za wiarygodne zeznań świadków. Ponadto wiarygodność wskazanych dokumentów nie była w toku postępowania skutecznie zakwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu.

Niewątpliwie wiarygodny dowód stanowiła również opinia biegłych dotycząca stanu zdrowia psychicznego oskarżonego R. Z.. Opinia ta nie budziła w ocenie Sądu wątpliwości. Została sporządzona przez biegłych w zakresie ich specjalności zawodowej, zgodnie ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia. Zaprezentowane zaś wnioski korespondują z całością materiału dowodowego w zakresie, w jakim został on uznany za wiarygodny.

Wobec zaprezentowanej wyżej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał, iż wyjaśnienia oskarżonego M. K. w części zasługiwały na wiarę. I tak, niewątpliwie na prawdzie polegały te jego oświadczenia, w których podał on, że przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a także wskazał, że zatrzymane przy

nim wyroby akcyzowe miał rozwieźć zgodnie z ujawnioną listą, którą otrzymał od innej osoby wraz z tytoniem. Powyższe potwierdzają bowiem tak zeznania świadka M. Z., jak i sporządzone protokoły, dołączone do akt sprawy. Ponadto, niewątpliwie na prawdzie polegały te jego oświadczenia procesowe, w których wskazał, iż za dostarczenie owych przesyłek według listy klientów miał otrzymać wynagrodzenie – brak bowiem podstaw, ażeby owe depozycje uznać za niewiarygodne. Ponadto, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego dowodzą, że podejmowanie czynności polegających na przewożeniu wyrobów bez oznakowania znakami akcyzy dokonywane jest przeważnie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Nie sposób natomiast dać wiary tym jego depozycjom, w których wskazał, że nie znał osoby, która wręczyła mu listę osób oraz tytoń, który miał rozwieźć zatrzymane przy M. K. wyroby tytoniowe (k.17). Jak wynika z późniejszych wyjaśnień M. K., osobą tą był R. Z., przy czym oskarżony M. K. w sposób przekonywający wyjaśnił przyczyny, dla których początkowo nie ujawnił tej informacji, a także, dla których podał, że osoby tej nie znał oraz, że nie był nawet pewien, czy ma ona na imię R. (k.17). Oskarżony podał w szczególności, że czuł się zobowiązany tak wobec R. Z., jak i jego żony uważając, że to dzięki ich pomocy znalazł pracę po opuszczeniu zakładu karnego i „wyszedł z bezdomności”. Z tego też względu, jak następnie przyznał, nie chciał go mieszać w tą sprawę.

Sąd nie dał wiary również tym depozycjom oskarżonego, w których podał on, że nie przypuszczał, że paczki, które otrzymał od R. Z., zawierały „nielegalny tytoń”. Podkreślić należy, że oskarżony sam przyznał, że przy pierwszym przewozie owych pakunków wyjął jeden z nich z bagażnika i palpacyjnie zbadał jego zawartość, w wyniku czego stwierdził, że zawiera on tytoń. Mimo jednak okoliczności, w jakich doszło do takiej konkluzji, oskarżony dostarczył owe przesyłki, mimo tego, że już wówczas wiedział jaka jest ich zawartość. Uwzględniając przy tym fakt, że były one zabezpieczone czarną folią, a także to, że dostarczane były bez żadnego pokwitowania ani też rachunku i brak było na nich widocznego oznaczenia znakami akcyzy, oczywistym w ocenie Sądu jest to, iż miał on świadomość, że pochodzą one z czynu zabronionego – tj. nie zostały oznaczone znakami akcyzy mimo wprowadzenia ich do obrotu w Rzeczypospolitej Polskiej. Warto przy tym podkreślić, że obowiązek taki obejmuje wszystkie wyroby akcyzowe.

Jedynie częściowo zasługiwały na wiary wyjaśnienia oskarżonego R. Z.. Na prawdzie polegały niewątpliwie te jego oświadczenia, w których stwierdził on, że oskarżony M. K. zatrudniony był w barze jego żony, gdzie wykonywał pracę kierowcy, a także, że poruszał się wówczas pojazdem marki F. (...). Powyższe wynika bowiem również z wyjaśnień samego M. K. oraz z wiarygodnych w tej części zeznań A. Z.. Nie sposób natomiast zaakceptować jego depozycji w tej części, w której dotyczą one rzekomego zbycia pojazdu na rzecz oskarżonego M. K. – w tej części przeczą one polegającym na prawdzie wyjaśnieniom M. K.. Z przyczyn opisanych we wcześniejszej części fakt wystawienia przez A. Z. faktury VAT potwierdzającej odpłatne zbycie tego pojazdu nie może stanowić dowodu, że transakcja taka doszła do skutku. Nadto, nie sposób dać wiary oświadczeniom tego oskarżonego, jakoby nie miał kontaktu z oskarżonym M. K. od chwili, gdy zbył mu pojazd – powyższemu również przeczą wyjaśnienia M. K. związane ze spotkaniami, w toku których R. Z. przekazywał mu paczki z tytoniem oraz listę osób, którym należy je dostarczyć.

Sąd zważył przy tym, iż fakt, że obciążające R. Z. dowody pochodzą od współoskarżonego w sprawie nie może w sposób automatyczny wpływać na ich negatywną ocenę. Warto podkreślić, że oskarżony M. K. początkowo nie chciał obciążać R. Z., kierując się wdzięcznością i lojalnością wobec jego osoby. Dopiero po pewnym czasie opisał jego zaangażowanie w proceder będący przedmiotem niniejszego postępowania – przy czym nawet wówczas starał się zmniejszać jego odpowiedzialnością, a także przedstawiać go w jak najlepszym świetle. W sposób logiczny i przekonywający wyjaśnił on przy tym sprzeczności i niejasności zachodzące między jego oświadczeniami procesowymi, wskazując na swoją motywację przy ich składaniu. Ponadto, jego wyjaśnienia zostały w pośredni sposób potwierdzone przez świadka M. Z., której zeznania omówiono wyżej. Z tego też względu w ocenie Sądu nie sposób uznać, ażeby wyjaśnienia M. K. stanowiły takiego rodzaju pomówienie, które nie mogłoby zostać uwzględnione przez Sąd. Przeciwnie, w ocenie Sądu ocena wyjaśnień oskarżonego M. K. jako podstawy faktycznej co do winy R. Z. nie nasuwała żadnych wątpliwości (patrz wyrok SN z dnia 7 października 1999 r., II KKN 505/97, Prok. i Pr.-wkl. 2000, nr 3, poz. 5, s. 8).

Z powyższych względów Sąd stwierdził, że nie może stanowić podstawy dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych również to oświadczenie oskarżonego R. Z., w którym nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd zważył, iż art. 65 § 1 k.k.s. stanowi, że kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przenosi wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63, art. 64 lub art. 73 lub pomaga w ich zbyciu albo te wyroby akcyzowe przyjmuje lub pomaga w ich ukryciu, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie. Natomiast według § 3 tego artykułu, jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

Uwzględniając powyższą normę Sąd zważył, że M. K. niewątpliwie wyczerpał jej znamiona. Oskarżony w dniu 21 października 2016 roku przewoził ulicą (...) w miejscowości C., w samochodzie marki F. (...) o numerach rejestracyjnych (...) wyroby akcyzowe w postaci 18,10 kilogramów tytoniu do palenia, które nie zostały oznaczone wymaganymi znakami akcyzy. Niedopełnienie obowiązku oznaczenia ich znakami akcyzy spowodowało przy tym narażenie na uszczuplenie podatku akcyzowego w wysokości 13 885 złotych. Jego zachowanie zakwalifikować zatem należało jako przestępstwo skarbowe art. 65 § 1 i 3 k.k.s.

Powyższe ustalenia wynikają zarówno z przeprowadzonych czynności przeszukania i ich wyników, jak też z wyjaśnień samego oskarżonego M. K. oraz, częściowo, z zeznań świadka M. Z.. Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można też winę w popełnieniu omawianych czynów. Jest on, ze względu na wiek, zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Miał dodatkowo obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, czego jednak nie uczynił i z tego tytułu zasadnie postawić można mu zarzuty.

Wymierzając M. K. karę za przypisany mu w wyroku występki, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę przepis art. 12 § 1 i 2 k.k. Stosownie do w/w przepisów kary, środki karne oraz inne środki przewidziane w kodeksie stosuje się z uwzględnieniem zasad humanitaryzmu, w szczególności z poszanowaniem godności człowieka (§ 1), a Sąd wymierza karę, środek karny lub inny środek według swego uznania, w granicach przewidzianych przez kodeks bacząc, aby ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają one osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (§ 2). Dodatkowo, art. 13 § 1 k.k.s. stanowi, że wymierzając karę, środek karny lub inny środek, sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie.

Uwzględniając przywołane powyżej dyrektywy wymiaru kary, Sąd doszedł do przekonania, iż najwłaściwszą karą dla oskarżonego za przypisany mu w pkt 1 wyroku czyn z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. będzie wymierzona przy zastosowaniu art. 23 § 1 i 3 k.k.s. kara grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych, gdzie wysokość jednej stawki dziennej została ustalona na kwotę 80, 00 złotych (osiemdziesiąt złotych i 00/100). W ocenie Sądu, wskazana kara jest adekwatna zarówno do stopnia zawinienia oskarżonego, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. W tym względzie za okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego poczytano, iż okazał lekceważący stosunek wobec obowiązujących norm prawnych, a także jego uprzednią karalność. Okolicznością przemawiającą na korzyść oskarżonego było natomiast przyznanie się przez niego do winy i skrucha. Kara ta, będąca realną dolegliwością finansową, winna stanowić dla oskarżonego bodziec do refleksji nad właściwym, zgodnym z prawem sposobem postępowania w przyszłości. Posiada ona w ocenie Sądu również doniosły walor w zakresie prewencji ogólnospołecznej, kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa – w szczególności w zakresie czynów, które popełniane są na szkodę Skarbu Państwa, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Sąd zważył dalej, że stosownie do art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzając karę grzywny, sąd określa liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki dziennej; jeżeli kodeks nie stanowi inaczej, najniższa liczba stawek wynosi 10, najwyższa – 720. Nadto, ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe;

stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności. Mając na względzie fakt, iż oskarżony nie ma na swoim utrzymaniu dzieci i jest kawalerem, wysokość ilości stawek i kwota jednej stawki dziennej determinowane były przez jego trudną sytuację osobistą. Sąd uwzględnił jednakże tą okoliczność, że oskarżony prowadzi działalność zarobkową, która umożliwi mu realizację jego obowiązków finansowych.

Odnosząc się do pkt II wyroku Sąd zważył, iż stosownie do art. 18 § 3 k.k., który znajduje zastosowanie na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w stosunku do przestępstw karno skarbowych, opowiada za pomocnictwo, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji. Uwzględniając powyższą normę Sąd zważył, że R. Z. swoim postępowaniem, tj. zachowaniem polegającym na dostarczeniu M. K. towaru w postaci 18,10 kilogramów tytoniu do palenia, bez polskich znaków akcyzy, dostarczając listę z adresami i numerami telefonów odbiorców tytoniu oraz przekazując samochód marki F. (...) o numerach rejestracyjnych (...) ułatwił mu popełnienie czynu kwalifikowanego z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. Niedopełnienie obowiązku oznaczenia owego tytoniu znakami akcyzy spowodowało przy tym narażenie na uszczuplenie podatku akcyzowego w wysokości 13 885 złotych. Jego zachowanie zakwalifikować zatem należało jako przestępstwo skarbowe art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 18 § 3 k.k., przy czym znamiona czynu z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. zostały już omówione wyżej.

Powyższe ustalenia wynikają zarówno z przeprowadzonych czynności przeszukania i ich wyników, jak też z wyjaśnień oskarżonego M. K. oraz, częściowo, z zeznań świadka M. Z.. Zdaniem Sądu, oskarżonemu R. Z. przypisać można też winę w popełnieniu omawianych czynów. Jest on, ze względu na wiek, zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Miał dodatkowo obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, czego jednak nie uczynił i z tego tytułu zasadnie postawić można mu zarzuty.

Wymierzając R. Z. karę za przypisany mu w wyroku występki, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę przepis art. 12 § 1 i 2 k.k. oraz, na mocy art. 20 § 2 k.k.s., art. 19 § 1 k.k. Stosownie do w/w przepisów kary, środki karne oraz inne środki przewidziane w kodeksie stosuje się z uwzględnieniem zasad humanitaryzmu, w szczególności z poszanowaniem godności człowieka (§ 1), a Sąd wymierza karę, środek karny lub inny środek według swego uznania, w granicach przewidzianych przez kodeks bacząc, aby ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają one osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (§ 2). Dodatkowo, art. 13 § 1 k.k.s. stanowi, że wymierzając karę, środek karny lub inny środek, sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia cięższego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie. Natomiast na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 19 § 1 k.k. Sąd wymierza karę za podżeganie lub pomocnictwo w granicach zagrożenia przewidzianego za sprawstwo.

Uwzględniając przywołane powyżej dyrektywy wymiaru kary, Sąd doszedł do przekonania, iż najwłaściwszą karą dla oskarżonego za przypisany mu w pkt II wyroku czyn z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 18 § 3 k.k. będzie wymierzona przy zastosowaniu art. 23 § 1 i 3 k.k.s. kara grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych, gdzie wysokość jednej stawki dziennej została ustalona na kwotę 100, 00 złotych (sto złotych i 00/100). W ocenie Sądu, wskazana kara jest adekwatna zarówno do stopnia zawinienia oskarżonego, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. W tym względzie za okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego poczytano, iż okazał lekceważący stosunek wobec obowiązujących norm prawnych. Okolicznością przemawiającą na korzyść oskarżonego było natomiast jego uprzednia niekaralność (doszło do zatarcia jego uprzedniego skazania). Kara ta, będąca realną dolegliwością finansową, winna stanowić dla oskarżonego bodziec do refleksji nad właściwym, zgodnym z prawem sposobem postępowania w przyszłości. Posiada ona w ocenie Sądu również doniosły walor w

zakresie prewencji ogólnospołecznej, kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa – w szczególności w zakresie czynów, które popełniane są na szkodę Skarbu Państwa, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Sąd zważył dalej, że stosownie do art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzając karę grzywny, sąd określa liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki dziennej; jeżeli kodeks nie stanowi inaczej, najniższa liczba stawek wynosi 10, najwyższa – 720. Nadto, ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności. Mając na względzie fakt, iż oskarżony ma na swoim utrzymaniu dzieci, wysokość ilości stawek i kwota jednej stawki dziennej determinowane były przez jego sytuację rodzinną. Sąd uwzględnił jednakże tą okoliczność, że oskarżony prowadzi działalność zarobkową, która umożliwi mu realizację jego obowiązków finansowych.

W kolejnym punkcie wyroku Sąd na podstawie art. 29 pkt 4 k.k.s. w zw. z art. 30 § 1, 2 i 6 k.k.s. i art. 31 § 6 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci 18,10 kilogramów tytoniu do palenia, bez polskich znaków akcyzy, wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych z dnia 30 listopada 2016 roku pod numerem 1, pozycja księgi magazynowej (...), a przechowywanych w Magazynie (...) w G., zarządzając ich zniszczenie. Stosownie do w/w przepisów orzeczenie tego przypadku miało charakter obligatoryjny.

Dalej, Sąd na mocy art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k., art. 1, art. 3 ust 1 oraz art. 21 pkt. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego R. Z. przypadającego od niego koszty sądowe sprawie w kwocie 788, 24 zł (siedemset osiemdziesiąt osiem złotych i 24/100), w tym kwotę 200 złotych (dwieście złotych) tytułem opłaty. Sąd zważył, iż wskazane przepisy stanowią, że w orzeczeniu kończącym postępowanie sąd zawsze określa, kto je ponosi. Zgodnie z wolą ustawodawcy od skazanych w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. Ponadto, Sąd przy rozstrzyganiu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania zgodnie z którą, każdy kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do zwolnienia tego oskarżonego z przedmiotowego obowiązku; brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, że uiszczenie kosztów sądowych, byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację majątkową.

Natomiast w odniesieniu do M. K., Sąd na mocy art. 113 § 1 k.k.s. i art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k., art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwolnił go od ponoszenia przypadających na niego kosztów sądowych w sprawie, a wydatkami tego postępowania obciążył Skarb Państwa. Sąd stwierdził, że ciężka sytuacja majątkowa oskarżonego i konieczność uiszczenia grzywny, która w znaczący sposób nadszarpnie jego budżet, uniemożliwia mu dodatkowo ponoszenia kosztów sądowych w sprawie.